

tárgyaláson kívül bírálja el.

Ha a fellebbezés csak a perköltség nagyságára, vagy viselésére, a teljesítési határidőre, vagy az állam által előlegezett költség viselésére vonatkozik, illetőleg ha a fellebbezés csak az ítélet indokolása ellen irányul, bármelyik fél kérheti, hogy a fellebbezést a másodfokú bíróság tárgyaláson bírálja el.

INDOKOLÁS

A felperes vak. 2009. október 8. napján hétvégi bevásárlás céljából megkísérelt vakvezető kutyájával bejutni a Kelenföld-Városközpontnál található Match üzletbe, melyet az alperes üzemeltet.

Az üzlet biztonsági őre azonban útját állta, és közölte vele, hogy kutyát az üzletbe bevinni nem lehet. Tette ezt annak ellenére, hogy a felperes felhívta a figyelmét arra a körülményre, hogy vakvezető kutyáról van szó, így esetében korlátozást alkalmazni nem lehet.

A felperes ekkor a főpénztárossal vette fel a kapcsolatot, aki megerősítette a biztonsági őr tilalmát, így a felperes a boltba kutyájával együtt nem juthatott be ez alkalommal.

Mivel jelen volt az esemény alkalmával a felperes barátnője is, a szükséges bevásárlást ő bonyolította le, míg a felperes a vakvezető kutyával együtt az üzleten kívül várakozott.

A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes 2009. október 8. napján a 1119 Budapest, Tétényi út 63. szám alatt található üzletébe való belépését vakvezető kutyájára való tekintettel megtagadva megsértette a felperesnek az egyenlő bánásmód követelményéhez fűződő jogát és ezen megállapítás következményeképpen kérte, hogy a bíróság tiltsa el az alperest a további jogsértéstől. Kötelezze az alperest, hogy saját költségén egy országos napilapban hozza nyilvánosságra azon közleményét, melyben sajnálkozását fejezi ki a jogsértés miatt. Ezen kívül 500.000,- Ft nem vagyoni kár és ezen összeg után 2009. október 8. napjától a Ptk. 301.§ (1) bekezdése szerinti késedelmi kamat megfizetésére is kérte kötelezni az alperest. Perköltség iránti igényt is előterjesztett.

Keresete jogcímeiként az 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 75.§, 76.§, 84.§, 339.§, 348.§, 350.§ és 355.§-ait, valamint az egyenlő bánásmódról az esélyegyenlőség előmozdításáról szóló 2003. évi CXXV. törvény (Esélytörvény) 5.§, 7.§, 8.§, 19.§ és 30.§-ait jelölte meg.

A jogkövetkezmények tekintetében előadta, hogy az alperes eltiltása a további jogsértéstől azért szükséges, mert az eset kapcsán nyilvánvalóvá vált, hogy az alperes dolgozói nincsenek tisztában valamennyien az alkalmazandó helyes eljárással.

Az országos napilapban közzéteendő bocsánatkérés kapcsán arra hivatkozott, hogy a perbeli esetről beszámoló jelent meg a Népszabadság országos napilapban, ezért indokolt a bocsánatkérés hasonló terjedelmű nyilvánosságra hozatala is. Mivel pedig az alperes országszerte üzemeltet boltokat, az országos szintű közzététel is indokolt.

A nem vagyoni kár körében arra hivatkozott, hogy számos esetben érte már incidens fogyatékoságával összefüggésben és a perbeli eset a számára mintegy „utolsó csepp volt a pohárban”. A korábbi fogyatékoságával kapcsolatos hátrányos kezelésével együtt a perbeli eset jelentősen hozzájárult életminősége romlásához. Óhatatlanul szorongás tölti el, valahányszor olyan helyzetbe kerül, hogy vakvezető kutyájával közszolgálatást végző szervezetet kíván igénybe venni.

Az eljárás tárgyánál fogva illetékfeljegyzési jog kedvezményben részesült.

Az alperes érdemi ellenkérelmében a jogsértés megállapítására irányuló kereseti kérelmet elismerte. Vitatta azonban a további jogsértéstől való eltiltásra irányuló kereseti kérelmet. Előadta, hogy a kérelem oka fogyott, mivel az alperes csupán egyetlen alkalommal, és csupán a perbeli üzletben sértette meg a jogszabályokat a fogyatékkal élő felperessel kapcsolatos bánásmódja során. Előadta, hogy a hibát azóta orvosolták. A jogszabályok helyes értelmezésére az általuk alkalmazottak figyelmét felhívták. Utalt arra is, hogy a felperes keresete egyetlen, egyedi esetet tett tárgyaül,

jóllehet a keresetlevélből is nyilvánvalóan a felperes rendszeresen vásárol a perbeli üzletben. Ugyancsak elutasítani kérte az országos napilapban történő bocsánatkérésre irányuló kereseti kérelmet.

E körben rámutatott arra, hogy a perbeli eset nem az alperes magatartására visszavezethetően került az egész ország nyilvánossága elé, hanem a felperes magatartása folytán, aki maga hozta nyilvánosságra esetét. Aránytalannak és eltúlzottnak találta ezen jogkövetkezmény alkalmazását tekintettel a perbeli jogsértés egyedi jellegére, és arra a körülményre is, hogy az országos nyilvánosság nem az alperes magatartására volt visszavezethető.

A nem vagyoni kártérítés körében is a kereset elutasítását kérte. Álláspontja szerint a felperes nem bizonyította a kár felmerültét és összecszerúságát. Hivatkozott e vonatkozásban a Ptk. 339.§ (1) bekezdésére, melyből következik, hogy a felperes köteles bizonyítani az alperesi magatartás és a kár közötti ok-okozati összefüggést a kár felmerültének bizonyítása mellett. Kérte, hogy a bíróság hagyja figyelmen kívül a felperes azon érvelését, miszerint a perbeli eset a felperest sorozatosan érő jogsértések sorában utolsóként önmagában került peresítésre és a felperes által igényelt kártérítés nem csupán ezen incidens, hanem korábbi esetekkel okozott hátrány kompenzálására is irányul. Álláspontja szerint a felperes csak a konkrét jogsértéssel okozott esetleges kárát kérheti az alperestől megtéríteni.

A felperes keresete túlnyomó részt megalapozott.

A jelen esetben az alperes nem vitatta a perbeli jogsértés megtörténtét, sem pedig a keresetlevélben előadott tényállást. A felek közötti vita csupán a Ptk. 84.§ (1) bekezdése b), c) és e) pontjaira korlátozódott.

A felek részben egyező előadása és az alperes által nem vitatott tényállási elemek alapján a bíróság a döntését jogkérdés elbírálására alapította. Ezért a bíróság elutasította, mint döntéséhez szükségtelent a felperes által felajánlott bizonyítási indítványokat, így [REDACTED] tanúkenti meghallgatását a kár összegének vonatkozásában, de a bíróság szükségtelennek ítélte a felperes személyes meghallgatását is.

A jelen esetben ugyanis nem volt vitatott az, hogy az alperes eljárása jogellenes volt és magatartásával megvalósította a Ptk. 76.§ azon rendelkezését, miszerint a személyhez fűződő jogokat sérti az egyenlő bánásmód követelményének megsértése.

A releváns jogszabályi környezet egyértelmű a perbeli eset szempontjából. A Ptk. 75.§ (1) bekezdése szerint személyhez fűződő jogokat mindenki köteles tiszteletben tartani. E jogok a törvény védelme előtt állnak.

A Ptk. 76.§-a szerint a személyhez fűződő jogok sérelmét jelenti az egyenlő bánásmód követelményének megsértése.

Fenti jogszabályhelyekhez képest speciális törvény a 2003. évi CXXV. törvény (Esélytörvény). Ezen jogszabály 5.§ b) pontja szerint az egyenlő bánásmód követelményét köteles megtartani aki az ügyfélforgalom számára nyitva álló helyiségben szolgáltatást nyújt, vagy árut forgalmaz. Az alperes nem is vitatottan ilyen tevékenységet folytat. A törvény 8.§ g) pontja szerint közvetlen hátrányos megkülönböztetésnek minősül az olyan rendelkezés, amelynek eredményeként egy személy, vagy csoport valós, vagy vélt fogyatékosága miatt részesül kedvezőtlenebb bánásmódban, mint amelyben más, összehasonlítható helyzetben lévő személy, vagy csoport részesül, részesült, vagy részesülne.

A törvény 30.§ (1) a) pontja kifejezetten szabályozza a 8.§-ban meghatározott tulajdonság alapján az ügyfélforgalom számára nyitva álló helyiségben, így különösen a vendéglátóipari, **kereskedelmi**, valamint a művelődés és a szórakozás céljára létrehozott intézményekben történő szolgáltatások nyújtásának, áruforgalmazásának a megtagadását, vagy mellőzését. A jelen esetben az alperes azzal, hogy a felpereshez tartozó – tulajdonában álló – vakvezető kutya felperessel együttes belépését megtiltotta, megvalósította az egyenlő bánásmód követelményének eme speciális sérelmét. Magatartásával ugyanis megtagadta a felperes részére történő szolgáltatás nyújtását. A vakvezető kutya kizárásával ugyanis a felperes nem, vagy csak különös nehézségek árán tudta volna igénybe venni az alperes szolgáltatását. Így az alperes biztonsági őrének tilalma a szolgáltatás nyújtásának

megtagadásához vezetett a felperes vonatkozásában.

Az Esélytörvény 7.§ (1) bekezdése szerint az egyenlő bánásmód követelményének megsértését jelenti a közvetlen hátrányos megkülönböztetés, a közvetett hátrányos megkülönböztetés, a zaklatás, a jogellenes elkülönítés, a megtorlás, valamint az ezekre adott utasítás.

A jelen esetben az alperes a felperest közvetlenül hátrányosan különböztette meg a társadalom többségét alkotó látó emberekkel szemben, amikor eme fogyatékoságára tekintettel tette lehetetlenné számára üzletében a vásárlást. Ez akkor is bekövetkezett, ha egyébként a felperes részére a helyszínen jelenlévő barátnője bevásárolt.

Az egyes szabálysértésekről szóló 218/1999. (XII. 28.) Korm. rendelet 3.§ (1) d) pontja szerint nem minősül szabálysértésnek, azaz tilalmazott magatartásnak vakvezető kutya bevitele élelmiszer elárúsító üzletbe. A jogalkotó kifejezetten kivette a szabálysértési körből azt az esetet, amikor valamely személy vakvezető kutyát visz be az élelmiszer elárúsító üzletbe.

A fentiek szerint tehát az alperes köteles lett volna a felperest kutyájával együtt bebocsátani az üzletbe.

A Ptk. 84.§ (1) b) pontja szerint akit személyhez fűződő jogában megsértenek, követelheti a jogsértő eltiltását a további jogsértéstől.

Az alperes ellenkérelme arra irányult, hogy a bíróság ne tiltsa el a nem vitatott jogsértésre tekintettel az alperest a további jogsértéstől.

A bíróság azonban nem osztotta az alperesi álláspontot. Nem vitatta ugyanis az alperes azon állításait, miszerint a jogsértésről történt tudomás szerzés után a perbeli üzletben dolgozókat kitanította a helyes eljárásról. A bíróság rámutat arra, hogy az alperes azt a körülményt hitelt érdemlően nem bizonyította, hogy a jövőre nézve is végérvényesen és egyértelműen kiküszöbölte a jogsértés folytatását. Önmagában az a körülmény, hogy ezen perbeli esetet követően a per tárgyalásáig eltelt idő alatt a felperessel szemben hasonló hátrányos megkülönböztetést nem alkalmazott az alperes, alkalmatlan annak bizonyítására, hogy a jogszerű eljárás a jövőre nézve teljes körűen biztosított. Ezért szükséges a bíróság ítéleti rendelkezése a megállapított jogsértéstől való eltiltásra, mely mindenkire nézve kötelező és számon kérhető. A bíróság ítéleti rendelkezése tudja csak biztosítani a felperes számára a jövőbeni jogszerű eljárást és annak kikényszeríthetőségét.

Ezért a bíróság ítéletében rendelkezett a jogsértéstől való eltiltás felől.

A Ptk. 84.§ (1) c) pontja szerint akit személyhez fűződő jogában megsértenek, követelheti, hogy a jogsértő nyilatkozattal, vagy más megfelelő módon adjon elégtételt és hogy szükség esetén a jogsértő részéről, vagy költségén az elégtételnek megfelelő nyilvánosságot biztosítsanak. A bíróság a felperes keresetét ebben a vonatkozásban elutasította, s tekintettel az alperes ellenkérelmében foglaltakra a felperes által kért elégtételhez képest eltérő formájú elégtételt rendelt el, amennyiben az alperest magánlevélben történő bocsánatkérésre kötelezte.

A felperes ugyanis maga sem vitatta, hogy a perbeli esetről saját maga értesítette az országos szintű nyilvánosságot a Népszabadság nevű napilapban kezdeményezett cikk útján. Az eset leírásából nyilvánvaló, hogy a felperes ebbéli magatartása híján az országos nyilvánosság nem szerezhetett tudomást a perbeli eseményekről. Az tehát az alperes terhére nem esik, hogy az eset országos szintű nyilvánosságot kapott. Az alperes magatartása csupán szűkebb nyilvánosságra kerülést eredményezhetett. A bíróság azonban a felperes jogvédelme érdekében az alperest a felperesnek címzett magánlevél útján történő bocsánatkérésre kötelezte.

A Ptk. 84.§ (1) e) pontja szerint akit személyhez fűződő jogában megsértenek, kártérítést követelhet a polgári jogi felelősség szabályai szerint.

A felperes 500.000,- Ft nem vagyoni kár, mint tőke és ezen összeg késedelmi kamatainak megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Előadta, hogy az általa megjelölt összeg lehet alkalmas a felperes teljes kompenzálására az elszenvedett jogsértésért. E körben a felpereshez tartozó szubjektív körülményként kérte figyelembe venni, hogy eddigi élete során már több ízben került

hasonló helyzetbe, így a perbeli eset kapcsán az önérzetét sértő magatartás kompenzálásához az átlagoshoz képest nagyobb összegű kártérítés szükséges a személyes viszonyulása figyelembe vétele mellett.

A bíróság arra az álláspontra helyezkedett, hogy a jogsértés megtörténte, annak súlya önmagában megalapozza a felperes által megjelölt kárösszeget. Annak további bizonyítását a bíróság szükségtelennek találta, mivel az összeg arányban áll a jogsértéssel. Rámutat a bíróság arra, hogy a személyhez fűződő jog megsértése minden esetben szükségképpen eredményez bizonyos nem vagyoni hátrányt a sérelmet szenvedett személynél. Ez a jellegű kár sohasem bizonyítható számszakilag teljes precizitással jellegéből adódóan. A jelen esetben a jogsértés megalázó jellege, az ehhez kapcsolódó nyilvánosság, s a felperes fogyatékoságából eredően nyilvánvaló az átlaghoz képest nagyobb sérülékenysége, az összes körülmény együttes figyelembe vétele mellett a követelt összeget maradéktalanul megalapozza. Ennek megállapításához sem [REDACTED] tanúkénti kihallgatása, de még a felperes személyes előadása sem volt szükséges.

A Ptk. 355.§ (1) bekezdése szerint a kárért felelős személy köteles a károsult vagyoni és nem vagyoni kárát megtéríteni.

Az alperes a fentiek szerint felelős volt a kárért, melynek felmerültét és összegét a bíróság a fentiek szerint bizonyítani szükségtelennek találta.

A fenti paragrafus (4) bekezdése szerint kártérítés címén a károkozó körülmény folytán a károsult vagyonaiban beállott értékcsökkenés és az elmaradt vagyoni előnyt, továbbá azt a kárpótlást, vagy költséget kell megtéríteni, amely a károsultat ért vagyoni és nem vagyoni hátrány csökkentéséhez, vagy kiküszöböléséhez szükséges.

A felperes által megjelölt összeget a bíróság mérlegeléssel a nem vagyoni hátrány csökkentéséhez szükséges kárpótlásként fogadta el. További bizonyítást az összecszerűség vonatkozásában csupán a kértnél magasabb összegű nem vagyoni kártérítés esetén talált volna a bíróság szükségesnek.

Mindezek alapján a bíróság a felperes keresetének túlnyomó részt helyt adott.

Az eképpen pernyertesnek tekinthető felperes perköltségeinek megfizetésére a pervesztes alperes volt köteles a Pp. 78.§ (1) bekezdése szerint. A felperes oldalán a perköltséget a jogi képviseletével felmerült és a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3.§ (2) a) pontja, és 4/A § (1) bekezdése alapján állapította meg a bíróság.

Ugyancsak a pervesztesnek minősülő alperest terheli a tárgyi illetékfeljegyzésre tekintettel le nem rótt illeték utólagos megfizetése.

Budapest, 2010. március 18.

dr. Schöck Beatrix s.k.
bíró

Az ítélet írásba foglalásának napja: 2010. március 18.

Hangszalagra diktálva: 2010. május 2.

Hangfelvétellel egyezően leírva: 2010. május 3.

A kiadmány hitelül:

Harsányi Enikő

